

Genkendelse fra L. Blundsted
Flyvemaskiner. (Billund).

Lang tid efter Krigen afslutning fik jeg
en dag genkendelse fra armen. (Jeg kendte
ham ikke). Vi skulle forsøge at finde ud
hvornår der havde været Flystyr i den tyske
(Østtysklands område). Vi brugte nogle
dage. Jeg havde været vidne til nogle af
disse Flystyr bl.a. ved Lillward, Lylstad,
Lilward Østing. Vi fik yderligere
oplysninger fra Lokalbefolkningen. Jeg
tror vi fandt størstedelen af Fly i 6-8
tilfælde i Østt. Ovennævnte plus Thisted
Hadsund m. fl. Jeg minner Blundsted
nævnte at det på Landskasis skulle være
i alt ca 13-1400 alt altinde og lyske.
Det er ja nok et tal med en vis
usikkerhed margin.

Med venlig hilsen
Poul O. Christensen
Rasendavej 3. 9560 Hadsund

Jeg er i årgang 1924 og har oplevet
helt krigsperioden 1939-45.

en ung pige; senere blev der ansat en nykommeret dreng på gården.

Under besættelsen *Nygården Guldumholm.*

Den 20 september 1944 blev jeg sammen med min medtjener udsat for en ubehagelig episode. På gården boede de hvert år 2 betjente. Baggrunden for deres tilstedeværelse var den store aktivitet der var i Lille Vildmose under krigen. Der var jo under besættelsen en mægtig produktion af tørv i mosen og dermed mange beskæftiget, både lokale arbejdere men også mange tilrejsende, der skulle forsøge lykken i mosen.

De 2 betjente var udstationeret fra politistationen i Aalborg. Deres opgave var at sørge for ro og orden, hvis der opstod situationer, hvor der var behov for det; jeg tror for øvrigt, det var sjældent. De 2 betjente havde en lille lejlighed på gården, hvor vi arbejdede. Det var ikke de samme betjente der var der hver sæson. På indeværende tidspunkt var det Andersen og Andersen. En erfaren og en yngre betjent. Den store aktivitet i mosen betød jo også, at der var behov for bomuligheder og bespisning m.m. Der blev opført primitive træskure, loftsværelser og gamle bilvrag blev brugt til beboelse. Der var næsten ingen grænser for kreativiteten. Nogle af de fastboende oprettede pensionater. Der var navnlig i sommersæsonen en stor tilvækst af beboere i området omkring mosen.

Klokken ca 17.30 den 20 september rullede der nogle tyske militærkøretøjer ind på gårdspladsen hvor vi arbejdede. Min medtjener og jeg selv var netop lige vendt hjem fra markarbejdet og var ved at gøre klar til, at jeg skulle hen i engen med hestene, som

2

vi brugte næsten dagligt i forbindelse med vort arbejde. Jeg er ikke helt klar over, hvor mange der steg ud af de ankomne militærkøretøjer, måske 5-7 personer. Jeg er heller ikke klar over hvor mange, der var tyskere og hvor mange, der var danske håndlangere. De 2 betjente havde heldigvis sørget for at komme væk. Vi blev naturligvis spurgt om hvor de var henne og var naturligvis uvidende om dette. Måske ikke helt i overensstemmelse med sandheden. Der skete derfor i første omgang ikke yderligere. De ubudne gæster var derefter inde og rode i betjentenes lejlighed og fandt ud af, at der også skulle være en motorcykel et eller andet sted, som betjentene havde til rådighed i forbindelse med deres arbejde.

Vi blev nu spurgt om hvor den kunne være og var igen uvidende. Nu skete der det uheldige, at den helt unge mand, der som nævnt var blevet ansat pr. 1. maj, kommer ud fra stalden og måske bliver forskrækket og siger: I ved jo godt den står ovre ved købmanden. Nu var det ikke venlige folk, der uindbudt var ankommet. Nu kom pistolerne frem. Vi besked på at tale sandt, og hvis det kneb med hukommelsen, skulle de nok sørge for at genopfriske den. Gårdejeren kom tilstede og blandede sig i diskussionen, og det endte med at min medtjener måtte følge med over til købmanden og vise dem hvor motorcyklen stod. Når jeg ikke var med i den sidste fase, tror jeg, det skyldes, at jeg netop stod med de 2 hesteforspand og var klar til aflevere dem henne i engen.

Vi var naturligvis lettede da det hele var overstået. Vi slap med skrækken, men min medtjener var meget berørt af situationen. Det var jo ham der havde haft nærmest kontakt med herrefolkets repræsentanter. Jeg husker navnlig den ene af dem, en tilsyneladende selvbevist herre i sort uniform og lange støvler. Det var da også ham, der kørte på motorcyklen da de igen forlod byen.

Vi bebrejdede ikke vores unge kollega, at han var kommet til at røbe hvor motorcyklen stod. Det var jo faktisk det, der skabte den kaotiske situation. Han var jo kun 13-14 år og tænkte vel ikke i den øjeblikkelige situation over, hvad det kunne medføre af ubehageligheder.

Jeg havde under hele besættelsen haft et meget køligt forhold til besættelsesmagten. Efter denne episode blev det simpelthen iskoldt. Jeg fik efter krigens afslutning lejlighed til at hilse på den ene af de 2 betjente, som havde været på gården. Jeg mener de begge klarede frisag. Det gjorde derimod en, som tidligere havde været udstationeret til Gudumholm ikke. Han døde i koncentrationslejr. Det var en ond tid, vi oplevede i de 5 år.

Jeg aflysnede min værnpligt kort tid efter krigen. På et kårings. Gik vagt ved Blykøbing Lejr

Efteråret 1944 flyttede jeg til St. ...